

Guus Werdmüller von Elgg

Engel in de Tijd

...Een grensoverschrijdend liefdesverhaal...

Eerste druk : december 2017
Tweede druk: april 2019

Omslagfoto : Pixabay

Lieveling,

Over jou gaat dit boek. Elke letter die zich vormde, elk woord dat ik koos, heb ik geschreven met de bedoeling om vooral jou, maar ook anderen, te laten weten dat jij het mooiste bent dat mij ooit is overkomen.

Vanaf het eerste moment dat ik je zag was ik verloren en werd al het andere om me heen minder belangrijk. Regelmatig vroeg ik me af hoe dat kon. Iemand ontmoeten waarvan je vanaf het eerste moment dat je haar ziet weet dat zij de rest van je leven en daarna bij je zal blijven? Vorm of vormloos? Zowel in het aardse als in welk ander bestaan dan ook? Door jou heb ik geleerd dat echt alles mogelijk is...

Dank je wel voor je warmte en liefde, maar vooral ook voor het feit dat ik mezelf in jou heb mogen terugvinden. Nietig zoals ik altijd al was, maar vanaf dat moment voor eeuwig met jou verbonden... mijn engel...

1

RUUD

Ruud droomde die nacht levendig. Hij zat in zijn auto en reed op de snelweg. Er stond een hele harde wind en dat merkte hij door flinke uithalen van rechts die hem voortdurend naar de linkerkant van de weg duwden. Met enige moeite lukte het hem om zijn wagen op de rechter rijstrook te houden. Een wind die alsmaar in kracht aanzwol en uitgroeide tot een storm. Tot zijn grote ontsteltenis zag hij boomtakken over de weg rollen, voortgestuwd door een onzichtbare natuurkracht. Bladeren die, meegesleurd in een wervelstorm, zich hongerig op zijn voorruit stortten. Alsof hij op dat moment de enige weggebruiker was. Plots zag hij voor zich twee grote vrachtwagens met aanhanger die begonnen te scharen.

Eerst nog voorzichtig, maar op een gegeven moment kwamen de aanhangers gevaarlijk dreigend dwars op de weg te staan en blokkeerden ze de doorgang. Het ging allemaal heel snel. Er was geen tijd meer voor hem om uitwijkmogelijkheden te overdenken. Een diep basale angst maakte zich van hem meester. Het was de natuurdrang om te overleven, gevoed door een enorme hoeveelheid adrenaline die als een explosie door zijn aderen werd gestuwd, die hem op dat moment de kracht gaf om snel te handelen. Hierdoor lukte het hem om de plotseling voor hem opdoemende blokkade te ontwijken door uit alle macht te remmen en zijn stuur naar rechts te trekken, waarna de auto nog maar net voor de vangrail tot stilstand kwam. En terwijl hij om zich heen keek en de omgeving afzocht, nam hij van het ene op het andere moment de wereld om zich heen vertraagd waar, alsof er een film in slow motion werd afgedraaid. Maar ook zijn eigen lichaam reageerde trager. Bij elke beweging die hij nam, merkte hij een soort van loomheid en zware verdoving waardoor bewuste handelingen meer moeite kostten om te worden uitgevoerd en zelfs na-ijlden. Gelukkig trok dat snel weg en even later stond hij naast zijn auto in de berm. Een algeheel gevoel van benauwdheid had hem eerst de adem benomen, maar langzaam kreeg hij weer lucht en ruimte om na te denken. Schuin tegenover hem waren twee vrachtwagenchauffeurs in een heftig gesprek verwickeld. Ook zij waren blijkbaar enorm geschrokken. De lading van beide vrachtwagencombinaties lag om hen heen. Niet alleen grote dozen zag Ruud, maar ook kapot geslagen kisten waarvan de inhoud overal verspreid was. Een gigantische ravage speelde zich vlak voor hem af. Een

groot deel van de vracht was als gevolg van de enorme kracht, die door de klap was vrij gekomen, over de berm heen gelanceerd.

Een zwaar geluid van banden die over een wegdek schuurden, links achter hem, deed hem vanuit een impuls besluiten om zich om te draaien naar de weg waar hij zojuist vandaan was gekomen. Ook daar bleken al vrachtwagens te zijn gaan scharen. Niet zomaar een paar, maar een hele rij. Op ruim driehonderd meter afstand naderden ze hem in rap tempo, ondertussen hun aanhangers meesleurend. Een aantal was uit balans geraakt en stond op het punt om te slaan.

De blik van de naderende vrachtwagens deed hem van schrik aan de grond genageld staan. De enorme kolossen, met hun hoge cabines en aanhangers en hun immens grote wielen, die veel stof deden opwaaien, kwamen dreigend op hem af. Steeds dichterbij. Het gebeurde allemaal heel snel, terwijl er ook momenten waren waarop de beelden hem in vertraagde vorm bereikten. Het moment dat ze op nog geen honderd meter van hem vandaan waren, kon hij een zware luchtverplaatsing in zijn richting waarnemen. Warme, benauwende lucht, overspoelde hem. Stof waaide op en doordrong zijn huid en hij rook een scherpe lucht van verbrand rubber. Het lawaai van piepende remmen en schurend metaal overstemde elk ander geluid. Een verlamd gevoel blokkeerde elke vorm van verzet in zijn lichaam. De gebruikelijke menselijke impuls tot vluchten had plaatsgemaakt voor acceptatie. Maar ondanks dat kon hij niet voorkomen dat er een harde kreet van angst aan zijn lippen ontsnapte. En toen schrok hij wakker.

Het voelde alsof alle kracht uit zijn lichaam was getrokken. Het was maar een droom, realiseerde hij zich opgelucht, en langzaam kwam hij weer bij. Hij bevond zich in zijn slaapkamer, in zijn bed, en keek om zich heen. Alles zag er vertrouwd uit. Dat was een opluchting. De schilderijen aan de muur, het nachtkastje rechts van hem en het bankje tegenover hem. En terwijl hij alles goed in zich opnam, bleef zijn blik rusten op het T-shirt dat in de deuropening van zijn slaapkamer hing. “Fuck 2007” stond er groot op geprint. En hij herinnerde zich dat shirt eens cadeau te hebben gekregen. In een periode dat zijn leven nogal chaotisch verliep doordat er dingen gebeurden die alles op zijn kop zetten en hij niet bij machte bleek om daar invloed op te kunnen uitoefenen. Was het hem toen maar gelukt om daar wat onverschilliger mee om te gaan, zoals dat shirt hem voorhield. Maar onverschilligheid lag nu eenmaal niet in zijn aard.

‘Waarom heb ik dat shirt nog steeds hangen?’, was een eerste vraag die bij hem opkwam. ‘En hetzelfde geldt voor al die andere herinneringen die ik in de loop der jaren om me heen heb vergaard en waar ik geen afstand van kan nemen? Misschien wordt het tijd dat ik op een dag alles weggooi.’ Maar diep van binnen wist hij dat hij dat ook nu weer niet ging doen. Al die zaken, die hij in de loop der jaren om zich heen had verzameld, maakten deel uit van zijn leven. En dan ging het om herinneringen aan dierbare momenten die hij had meegemaakt. Kleine puzzelstukjes die onderdeel vormden van die ene grote puzzel dat zijn leven was. Zo waren er meerdere objecten die hem om die reden dierbaar waren. Zoals de portretjes van zijn kinderen en de fotoalbums, die hij zich tijdens de scheiding had

toegeëigend. Maar er waren ook nog spullen van zijn moeder, die hem erg dierbaar waren, die ze hem bij leven had geschonken. Hij miste haar nog dagelijks.

Omdat hij klaarwakker was, besloot hij maar op te staan. Vroeger dan hij gewend was, zat hij aan het ontbijt. Maar gedurende de hele dag zou hij nog regelmatig terugdenken aan de droom van die nacht.

Als zzp-er in de zorg kwam Ruud bij mensen thuis. Zijn cliënten waren allen op hoge leeftijd. Een aantal was licht dementerend. Maar er waren er ook bij die uitsluitend als gevolg van fysieke problemen hulp bij de dagelijkse verzorging nodig hadden. Hiervoor werkte hij in een verzorgingshuis. De ervaringen die hij daar opdeed, vormden voor hem mede aanleiding om zijn vast dienstverband op te zeggen en als zelfstandig ondernemer verder te gaan. Anders dan daar had hij nu als zelfstandige in de zorg wel de mogelijkheid om voldoende tijd voor mensen vrij te maken. Dat werkte een stuk prettiger voor beide partijen. Bovendien was hij er al lange tijd geleden achter gekomen dat het zelfstandig ondernemerschap beter bij hem paste. De periode dat hij wel in loondienst had gewerkt, was hem niet goed bevallen. Een te grote bemoeienis van bovenaf stond vrijwel altijd het leveren van kwaliteit aan de basis in de weg. In de zorg leidde het zelfs tot situaties waarin naar buiten toe een schijn van kwaliteit werd opgehouden, dit in tegenstelling tot de zo nu en dan erbarmelijke situaties op de werkvloer.

Die ochtend was hij ook naar een cliënt geweest en op weg naar huis regende het licht. Goed voor de planten,

dacht hij, als het later op de dag maar weer droog wordt. Het was begin augustus, dus volop zomer, en redelijk druk op de weg. Voor hem reed een bestelbusje, dat duidelijk op zoek was naar een adres, want hij zag de chauffeur aandachtig om zich heen kijken en zo nu en dan lichtten de remlichten op. Hij kende deze buurt niet goed, maar had zojuist gehoord dat er de volgende dag in het winkelcentrum er schuin tegenover een braderie zou worden gehouden. Borden aan de kant van de weg gaven aan dat er vanaf de volgende ochtend aan die kant geen auto's mochten worden geparkeerd. En er waren al stapels bouwmetaal klaargelegd voor de opbouw van de kraampjes vroeg in de morgen. Onderweg stopte hij nog even om te tanken. En terwijl de teller van de benzinepomp gestaag hoger klom, werd hij aangesproken door een vrouw die zich beklagde over de stijgende prijs van de benzine.

‘Het leven is zo duur geworden de laatste jaren. En de benzine is daar een goed voorbeeld van. Die blijft maar stijgen en de weinige keren dat hij daalt, gaat het in verhouding om lagere bedragen dan de keren dat hij stijgt. Merkt u dat zelf ook?’

‘U zou er ook voor kunnen kiezen om voortaan standaard voor een vast bedrag te tanken, waarmee u dit soort ergernissen kan voorkomen, zoals ik zelf ook doe’ antwoordde hij haar. Maar uit de manier waarop ze hem vervolgens aankeek, kon hij opmaken dat ze hem maar een vreemde snuiter vond.

‘Ach, laat maar...’ was haar reactie. En diep van binnen begreep hij haar wel. Zou ze zijn voorstel opvolgen, dan

zou er een belangrijke bron van ergernis uit haar leven verdwijnen. En vind dan maar zo gauw iets anders...

De laatste tijd was er veel vraag naar zzp-ers in de zorg. Regelmatig werd hij gebeld met de vraag of hij nog geïnteresseerd was in nieuwe cliënten. Als hij zou willen, dan zou hij elke dag een flink aantal extra uren kunnen draaien, maar sinds een jaar koos hij er heel bewust voor om meer vrije tijd voor zich zelf in te plannen. Ruimte om te kunnen nadenken, meer te kunnen lezen en ook om te kunnen schrijven. Vooral dat laatste gaf hem veel voldoening. En gelukkig was hij op dit moment in zijn leven in de situatie dat hij zich deze luxe kon permitteren. Daarnaast besteedde hij ook meer tijd aan het onderhouden van sociale contacten en was hij in de weekenden vaak de stad uit of ging hij met vrienden stappen. Tot nu toe kon hij het op deze manier financieel nog redelijk redden, maar dat zou natuurlijk zo kunnen veranderen. Zo reëel was hij ook wel.

De cliënt waar hij vanmorgen was geweest, was een vrouw van 83 jaar. Anderhalf jaar geleden was ze getroffen door een flink herseninfarct, waardoor ze aan haar linkerkant verlamd was geraakt. Dankzij intensieve therapie had ze in de loop der maanden een groot deel van de lichaamsfuncties teruggekregen, maar op een gegeven moment had het zich gestabiliseerd. Volledig herstel werd thans uitgesloten. En dus bleef mevrouw Boomsma voor haar dagelijkse zorg 's morgens vroeg en 's avonds laat afhankelijk van professionele hulp. Ruim een half jaar geleden was Ruud aan het zorgteam, dat zich met de zorg

over mevrouw Boomsma bezighield, toegevoegd en vanaf dat eerste moment had het goed geklikt tussen haar en Ruud.

Ruud ging twee ochtenden per week naar haar toe en hielp haar dan met douchen en aankleden en het innemen van medicijnen. Gedurende de verzorging was er altijd veel gespreksstof en wisselden ze ervaringen uit. Serieuze gesprekken, die regelmatig werden afgewisseld door luchtige momenten met veel humor. Kortom, er hing altijd een prettige sfeer. En eigenlijk gold dat voor vrijwel alle zakelijke contacten die Ruud had.

Na een korte regenbui werd het die middag weer flink warm. De zomer was al een aantal maanden op weg en in de laatste drie weken was er, met uitzondering van de beperkte hoeveelheid die ochtend, geen druppel regen gevallen. Dat was al duidelijk zichtbaar in de beplanting in openbare plantsoenen en langs de weg. Grasvelden die okergeel kleurden en planten die uitgedroogd leken en waarvan de bladeren slap hingen. Volgens de weerdeskundigen zou deze zomer weleens tot één van de warmste van de laatste honderd jaar kunnen gaan behoren. Niet dat enige waarde kon worden gehecht aan deze voorspelling, want diezelfde weerdeskundigen hadden er wel vaker naast gezeten bij voorspellingen langer dan een dag vooruit.

Radio en televisie stuurden berichten de ether in waarin werd gewaarschuwd voor brandgevaar in bossen en duinen bij het onzorgvuldig omgaan met vuur, oververhitting van kinderen en huisdieren in auto's en uitdroging van in het bijzonder ouderen. De beroepsvereniging in de zorg

had het dit jaar nodig gevonden om haar leden op te roepen om er vooral op toe te zien dat ouderen voldoende vocht naar binnen kregen, dit ter voorkoming van uitdroging. Maar ook hun leden zelf werd aangeraden om tijdens het werk voldoende te drinken.

De vakantiegangers daarentegen genoten volop van het mooie weer. Velen waren naar de kuststreek getrokken. Voor de horeca betekende dit dus gouden tijden. Campings en bungalowparken waren al ruim van tevoren volgeboekt en de weinige plekken, die als gevolg van omstandigheden tussendoor waren geannuleerd, werden in de kortste keren weer opgevuld. Dit jaar waren er ook veel Engelse toeristen, naast de gebruikelijke Duitse gasten. Met alle voorzieningen dicht bij de hand en binnen redelijke afstand van de bungalowparken hing er in de hele stad een feestelijke sfeer.

Ruud was die dag verder vrij en besloot om naar het strand te gaan. Zo nu en dan zocht hij daar zijn vaste strandtent op. Ze hadden daar banken met grote kussens, die meer comfort boden dan de gebruikelijke losse stoelen. Zijn favoriete plek was linksachter in de hoek van het terras. Van daaruit kon hij het gehele terras overzien en had hij ruim uitzicht over de zee. Omdat hij er niet van hield om gedurende langere tijd in de zon te zitten, koos hij altijd voor een plek onder de parasol. Met zijn benen opgetrokken, vond hij het heerlijk om zich daar gedurende een aantal uren van de wereld terug te trekken. Omdat lezen voor hem pure ontspanning was, zorgde hij er altijd voor om een boek bij zich te hebben. Daar, op die plek, en binnen handbereik een heerlijk glas rode wijn, lukte

het hem dan om zich volledig te ontspannen, zelfs in tijden waarin hij daar veel moeite mee had. Regelmatig gebeurde het dan dat hij tijdens het lezen de tijd vergat en zo diep in het verhaal zat dat werkelijkheid en fictie in elkaar overgingen. Op zulke momenten verloor hij zich in de wereld van de auteur en werd hij meegesleept in zijn beleving en avontuur. Oversteeg hij tijd en ruimte en ervoer hij de emotie van de hoofdrolspeler als zijn persoonlijke emotie. En was het alsof hij niet meer in het heden en op deze plek bestond. Het terras op het strand plaats had gemaakt voor het appartement waar een hernieuwde ontmoeting zojuist op een drama uitliep. Geschokt door de houding van de hoofdrolspeler, vroeg hij zich dan af hoe hij zelf met deze ervaring om zou zijn gaan. Zou hij de vrouw, waar hij zo ontzettend veel van hield, onder die omstandigheden in de steek laten? Maar enigszins beduusd door het verloop van het verhaal dwong hij zichzelf ook om zo nu en dan afstand te nemen, simpelweg door het boek even naast zich neer te leggen. En regelmatig bleek dat ook nodig te zijn om zich los te kunnen koppelen van een verhaal dat hij heel intens kon beleven, maar dat toch niet hem persoonlijk betrof. Voor zover hij het zich herinnerde had hij dat altijd al gehad, ook als kind. Kon hij zich helemaal verliezen in het verhaal van de auteur, of het nu om een boek ging of om een film. Fictie ging dan over in werkelijkheid. Zo herinnerde hij zich als kind eens naar een oorlogsfilm te hebben gekeken, waarin bij een piloot, die met zijn vliegtuig was neergestort

en zodoende gewond was geraakt, een been werd geamputeerd. Het moment dat dat in de film gebeurde, voelde Ruud het mes door zijn eigen been snijden en verloor hij het bewustzijn.

Toen hij die middag op het strand kwam, stond de zon hoog aan de hemel. Er was geen wolk te bekennen en vanuit de zee blies een zachte westenwind de nodige verkoeling het land op. Groepen spelende kinderen renden vol enthousiasme het water in en hadden het grootste plezier. Veel ouders op het warme zand, met grote lege handdoeken om zich heen geschaard, hielden nauwlettend hun kroost in de gaten. Geluiden om hem heen van pratende en discussiërende strandgasten. Duits hoorde hij, maar ook Engels en zo nu en dan een Franse zin.

Hoewel de afstand van zijn huis naar het strand goed te fietsen was, koos hij er toch altijd voor om zich met de auto te verplaatsen. Bovendien was het zelfs op een hele warme dag als vandaag goed te doen, zolang de airco maar vol aanstond.

Die middag bleek “zijn” plekje al meteen vrij te zijn en hoefde hij niet tussendoor van stoel te wisselen. Van de mensen die vandaag naar het strand waren gekomen, bestond het grootste deel uit moeders met kinderen en die kozen duidelijk voor een zanderig plekje dicht bij de zee. Kinderen willen nu eenmaal zand en water hebben en dan het liefste zo dichtbij mogelijk. Hierdoor was er nog voldoende plek vrij op het terras. Hij had zich in een hoekje van de bank genesteld. Zijn schoenen uit en zijn benen opgetrokken. Op het tafeltje zijn bril, op zijn schoot een boek dat hij aan het lezen was en naast hem op de bank

zijn mobiele telefoon, waarvan hij het geluid uit had gedaan. En een velletje papier waarop hij tussendoor wat aantekeningen maakte naar aanleiding van gedachten die spontaan naar bovenkwamen en die bedoeld waren voor zijn nieuwe boek. Anders dan zijn eerste boek wilde hij het volgende boek uitsluitend op fictie baseren. Althans, dat was zijn voornemen geweest toen hij er aan begon. Maar al gauw zou hij merken dat de scheidslijn tussen fictie en werkelijkheid heel dun was en veel van zijn persoonlijke ervaringen in het leven uiteindelijk in de personages van zijn boek zouden zijn terug te vinden.

Als hij regelmatig op een vaste plek kwam, raakte hij al gauw vertrouwd met de diverse omgevingsfactoren. Vandaag vond hij rust bij de geluiden van de door de wind geroerde wapperende vlaggen, spelende kinderen in het speeltuintje naast het terras en het schuifelen van voeten op de met zand overdekte plankenvloer. Even later bracht het meisje, dat daar die dag bediende, hem zijn eerste glas rode wijn.

Hij zat er krap een uur en was zo verdiept in zijn boek, dat hij in eerste instantie niet doorhad dat er aan zijn rechterkant, schuin tegenover hem, iemand had plaatsgenomen. Dat moet een paar minuten eerder zijn gebeurd voordat hij zich er van bewust werd. Maar toen hij zijn blik losmaakte van de tekst wist hij in één klap dat er iets wezenlijks om hem heen was veranderd. Tegenover hem zat een vrouw. Ze was donkerblond en droeg een witte blouse met kant afgezet. Knoopjes aan de voorkant, waarvan de bovenste twee open stonden. Ze had een dunne katoenen rok aan, eveneens wit. Aan haar voeten

droeg ze bruine, open slippers. Om haar rechterpols een setje van drie gekleurde dunne armbanden. Ze was licht opgemaakt, maar wel zo dat haar donkerblauwe ogen en lichtbruine wenkbrauwen werden geaccentueerd. Ze was eveneens verdiept in een boek. Althans, zo kwam het op hem over. Want het moment dat hij naar haar keek, hief ook zij haar hoofd op en beantwoordde ze zijn blik.

Hoe beschrijf je een ervaring die je daarvoor niet eerder hebt gehad? Het eerste contact met een persoon van wie de blik je zo diep raakt dat het je de adem beneemt? Met ogen die niet alleen waarnemen, maar ook opnemen en zo intens voelen dat het is alsof op dat moment elk geluid, dat je daarvoor nog kon horen, in één klap wordt weggezogen en er een vacuüm ontstaat. Je achterlatend in een diep gevoel van stilte.

Kan je jezelf in één klap volledig verliezen? Voelen dat de rest om je heen niet belangrijk meer is en dat al het andere verder naar de achtergrond verdwijnt? Je bewust worden van een gevoel dat zegt dat je je hele leven naar dit moment hebt verlangd?

Het waren haar blik en de manier waarop ze naar hem lachte die de ruimte tussen hem en haar volledig opvulden. Zij moet hetzelfde hebben gevoeld, diezelfde aantrekkingskracht hebben ervaren, want ze raakten direct in gesprek met elkaar. Dit terwijl Ruud op het gebied van het leggen van contact met een vrouw die hij aantrekkelijk vond doorgaans niet zo vlot was. Om de een of andere reden raakte hij regelmatig verlamd op het moment dat hij dan een gesprek wilde aanknopen en had hij er moeite mee om toenadering te zoeken. Waarschijnlijk vanuit een angst om te worden afgewezen. Maar niet met haar. Het

voelde voor hem alsof ze elkaar al langer kenden en er nu slechts een bevestiging plaatsvond van een band die al eeuwenlang had bestaan.

Zij was degene die het gesprek startte. ‘Dag, ik ben Ella...’, waarna hij zichzelf ook voorstelde. Haar hand voelde warm, zacht en liet een tinteling achter, nog lang nadat hij haar had losgelaten. Achteraf had hij haar veel langer willen vasthouden, maar dat zou een vreemde indruk hebben achtergelaten.

Nog eerst wat onwennig maakte hij een opmerking over het weer. Zichzelf vervloekend van binnen dat hij zo’n onnozel onderwerp als het weer als eerste gespreksonderwerp had gekozen.

‘Wat een heerlijk weer, vind je niet?’ bracht hij stamelend uit. Een slechter begin van een eerste gesprek kon hij zich achteraf niet voorstellen. Elk ander onderwerp was beter geweest. De gemiddelde puber van zestien jaar had het er beter vanaf gebracht. Moet je mij nu zien stuntelen, dacht hij bij zichzelf. En dat op mijn leeftijd. Maar tot zijn verrassing had hij haar daar niet mee afgeschrikt en reageerde ze ongedwongen en met een lach.

‘Wat een prachtige omgeving is het hier’, zei Ella. ‘Met de duinen en de zee. Ik kom uit het oosten van het land. Uit de omgeving van Arnhem. Oosterbeek om precies te zijn. En ik ben hier twee weken op vakantie. Om een beetje bij te komen.’

Het moment dat ze de woorden ‘...om een beetje bij te komen...’ uitsprak zag hij verdriet in haar ogen. Verdriet om iets dat was gebeurd en een diepe indruk had achter-

gelaten. Op dat moment durfde hij nog niet verder te vragen, bang dat hij was dat zijn vragen haar zouden kunnen afschrikken.

‘Logeer je hier dichtbij? En heb je het tot nu toe naar je zin?’ Zoveel vragen die naar boven kwamen en waarvan hij er maar een paar durfde te stellen. Maar hij wilde haar niet overrompelen met persoonlijke vragen, zoals de vraag of ze hier alleen was.

‘Ja, ik heb het naar mijn zin. Ben hier nu drie dagen en logeer hier in de buurt. Voor mij de eerste keer weer dat ik alleen en zo ver van huis ben. Ik geniet elke dag, maar vind het aan de andere kant ook wel confronterend om hier volledig op mezelf te zijn. En jij? Woon je hier en kom je vaak in deze strandtent?’

Hiermee was zijn belangrijkste vraag beantwoord. Ze was alleen. Geen partner, althans niet een met wie ze haar verblijf hier deelde. En de kans was natuurlijk aanwezig dat ze op dit moment ook geen relatie had.

Hij zou er toen echt van alles voor over hebben gehad om dat moment eeuwig te laten voortduren. De rest van zijn leven had hij daar willen blijven, in haar aanwezigheid de dag, avond, nacht en volgende dagen op dit terras willen doorbrengen. Lieve Ella, beschaafd, zachtmoedig, kwetsbaar en stralend middelpunt van de kosmos. Kwaliteiten die hij haar al meteen toedichtte, terwijl hij nog maar net met haar had kennisgemaakt. Zijn droomvrouw... Vanaf dat moment zou zijn leven nooit meer hetzelfde zijn... Alleen wist hij dat op dat moment nog niet...

Ondertussen was de ober bij het zien van hun lege glazen nog een keer langsgekomen en had hij hun bijgeschonken. En naarmate het gesprek verder ging, werden beiden, mede als gevolg van de alcohol, wat vrijmoediger in hun persoonlijk verhaal.

‘Ja, ik woon hier dichtbij’, antwoordde hij, ‘ongeveer 10 minuten hier vandaan met de auto. En ik heb het hier heel erg naar mijn zin. Een leuke plek om te wonen. Een stad dat eigenlijk aanvoelt als een dorp.’

‘Wat doe je trouwens voor de kost, of vind je dat een brutale vraag?’

Maar op dat moment vond hij niets teveel gevraagd en had hij haar zelfs zijn bankpasje, inclusief pincode, gegeven, als ze daarom zou hebben gevraagd.

‘Nee hoor, leuk juist als je vragen stelt. Ik werk in de zorg als zzp-er en kom dus bij de mensen thuis. Dat zijn over het algemeen ouderen die die extra zorg hard nodig hebben om zelfstandig thuis te kunnen blijven wonen. En jij?’

‘Ik ben onderwijzeres en heb op dit moment vakantie. Nog ongeveer een week. Vertel nog eens wat over jezelf. Ik ben heel erg nieuwsgierig van aard.’

Ruud vond het op dat moment zo prettig om haar meer over zichzelf te vertellen en had er totaal geen moeite mee om ook persoonlijke dingen te noemen.

‘Ik ben gescheiden, al weer ruim tien jaar, en heb twee volwassen dochters van vijftientig en drieëntwintig jaar. Hobby’s heb ik niet, maar ik lees en schrijf graag. En ik houd van dansen en ga dus regelmatig met vrienden naar de disco. En ik houd van rode wijn...’ Dit lokte bij haar een lach uit en herkenning.

‘Maar dan heb je dus eigenlijk wel hobby’s, zo te horen?!
Lezen, schrijven, dansen...’

‘Ja, als je het zo bekijkt...’

Inmiddels had Ella vluchtig op haar horloge gekeken en was ze blijkbaar geschrokken. ‘Sorry hoor, maar ik moet echt weg. Ik heb met de eigenares van het pension waar ik logeer afgesproken en ben een beetje laat.’

‘Ach, wat jammer nu...!’ was het enige wat hij zo snel kon uitbrengen. ‘Moet je echt nu al weg?’

Maar Ella was al opgestaan en wilde afrekenen. Na enige aandrang kon hij haar ervan overtuigen dat hij per se haar drankjes wilde betalen. Zijn voorstel om een stuk met haar mee te lopen naar de parkeerplaats, wees zij van de hand. ‘Nee, doe dat maar niet. Ik moet toch rennen, dus dat heeft totaal geen zin.’

‘Zien we elkaar nog?’ vroeg hij met een enigszins afgeknepen stem.

‘Morgen, dezelfde plaats? Om 3 uur?’ was haar vraag die klonk als een antwoord en voor hem voelde als een opdracht aan hemzelf om hier de volgende dag te zijn. Koste wat het kost. ‘Ik moet nu echt gaan. Leuk je ontmoet te hebben... tot morgen.’ En weg rende ze. Het zandpad op, richting de parkeerplaats een eind verderop. Ruud had opeens het gevoel volledig de weg kwijt te zijn. Al het moois, waardoor hij zich zojuist nog als op een wolk gedragen had gevoeld, was in één klap volledig verdwenen. Het ging allemaal zo snel. Vreemd genoeg moest hij opeens denken aan het sprookje van Assepoester, die zich op het bal gehaast uit de voeten had gemaakt en daarbij haar muiltje had verloren. Met dat verschil dat hij

niet verwachtte op weg naar boven een bruine slipper te zullen vinden, noch een ander aanknopingspunt.

Beduusd restte hem niets anders dan weer te gaan zitten en zijn wijn op te drinken. Het paste niet om haar te volgen om erachter te komen waar ze logeerde en in de vluchtigheid had hij er ook niet aan gedacht om haar adres en telefoonnummer te vragen. Ondertussen had hij weer zijn boek gepakt en was hij begonnen met lezen. Maar door de warboel van indrukken die hij zojuist had opgedaan, lukte het hem niet om de draad van het verhaal weer op te pakken. In gedachten was hij weer bij Ella en waren ze verwickeld in een gesprek. Vertelde ze hem nog meer bijzonderheden en persoonlijke verhalen en genoot hij ervan om haar hand tussendoor licht aan te raken op die momenten dat ze in de heftigheid van het gesprek dichter naar elkaar toe schoven. Was het ook niet meer de schrijver uit het boek die aan het woord was, maar Ella die hem aan de arm meenam in haar levensverhaal. En meer nog dan anders bij het lezen van een boek, voelde hij zich nu nog persoonlijker betrokken bij elk onderdeel dat ook maar een tipje van de sluier van haar leven zou kunnen blootleggen.

Ondertussen was het al zes uur geworden en ook voor hem tijd om naar huis te gaan. Zou Ella hier nog zijn geweest, dan had hem de tijd niets uitgemaakt en zou hij zich geen moment druk hebben gemaakt over de vraag hoe de dag verder door te brengen. Maar nu, ontnuchterd dat hij zich voelde door deze plotselinge wending in zijn leven, merkte hij dat hij enigszins verward was. Wilde hij nog wel de rest van de dag wat doen, behalve lijdzaam het moment van morgen afwachten? Zittend op een stoel thuis, voor zich

uitstarend naar de grote wijzers van de klok die tergend langzaam vooruit bewogen? Maar op weg naar de parkeerplaats voelde hij zich toch opgewekter dan normaal en ervoer hij een lichte euforie bij elke stap die hij nam. De onzekerheid, die zo nu en dan bij hem de kop opstak en die hij de hele dag had gevoeld, was plots meer naar de achtergrond verdwenen. En zo waren er meerdere zaken die hem op dat moment opeens wat minder belangrijk schenen en naar de achtergrond verdwenen door het vooruitzicht Ella de volgende dag weer te zullen zien.

Op de parkeerplaats kon hij het niet laten om uitgebreid om zich heen te kijken, in de hoop een glimp van Ella te kunnen opvangen. Natuurlijk was ze daar al geruime tijd voor hem weggereden. De kans dat ze bij toeval een leuke band zou hebben gehad of een ander mankement aan haar auto was uitermate klein. Onderweg naar huis speurde hij de wegen, straten en winkels af. Want stel dat hij haar nu zou tegenkomen. Hoe klein de kans ook was, hij zou de auto zeker ergens hebben neergezet om zich naar haar toe te haasten en haar adres en telefoonnummer te vragen. Maar helaas...

Eenmaal thuis bleef hij maar aan haar denken. Kon hij haar niet uit zijn hoofd krijgen. Tijdens het koken en ook tijdens het eten. En in gedachten zag hij zichzelf al de volgende dag met haar in de strandtent zitten. Ze zouden plannen maken hoe ze de rest van de dag samen zouden doorbrengen. En hij zou haar de omgeving laten zien. In de tussentijd waren ze dan al zo vertrouwd met elkaar geworden dat ze vanaf dan hand in hand zouden lopen.

Wat hem betrof kon het dan ook niet snel genoeg morgenmiddag 3 uur zijn.

Die avond ging hij vroeg naar bed om nog wat te lezen, maar het lukte hem niet om zijn hoofd erbij te houden. Steeds dwaalden zijn gedachten af naar de ervaring van die middag. Maar hij moest ook weer aan Michelle denken. Een week geleden was hij haar nog tegengekomen in het centrum van de stad en hadden ze uitgebreid met elkaar gesproken. Michelle was een gescheiden vrouw die hij ruim vier jaar geleden bij vrienden thuis had ontmoet. Met haar dochter van twintig woonde zij een half uur bij hem vandaan. Ze had lichtbruin haar, blauwe ogen en was voor Ruud een voorbeeld van, zoals hij dat noemde, een “vrouwelijke” vrouw. Toen hij hier nog maar net woonde had hij een korte, maar heftige romance met haar gehad. Hij kon zich nog goed de eerste keer herinneren dat hij met haar had kennism gemaakt. Zij was degene geweest die die avond een gesprek met hem was begonnen. Na die bewuste avond, waarin het goed klikte tussen hen, waren zij elkaar regelmatig bij toeval in de stad tegen het lijf gelopen. Toen ze elkaar voor de tweede keer in één week tijd in de supermarkt tegenkwamen, had Ruud eindelijk de moed bijeengeschraapt om haar bij hem thuis uit te nodigen. Ze had meteen enthousiast gereageerd. Al vrij snel na die avond was er een romance tussen hen ontstaan, die echter maar kort had geduurd. Hoewel hij verliefd was op Michelle en zij ook op hem, viel het hem al gauw op dat hij niet echt grip op haar kon krijgen. Ze kon vrij gemakkelijk van stemming veranderen en dat op onverwachte momenten. Momenten van aantrekken en afstoten konden elkaar snel afwisselen.

Het voelde voor hem alsof hij met twee verschillende personen te maken had. En Ruud werd daar erg onzeker van. Ook nadat hun intieme relatie was beëindigd, waren ze vrienden gebleven en spraken ze zo nu en dan nog met elkaar af. Maar er kon ook een hele tijd overheen gaan voordat ze elkaar weer tegenkwamen en een afspraak maakten. In de tussentijd had Michelle de ene na de andere relatie gehad, maar geen ervan had standgehouden. Het verbaasde Ruud dat, ondanks de voorgeschiedenis en de ruime tijd die tussen afspraken inlagen, er toch altijd snel een vertrouwde sfeer ontstond op het moment dat ze elkaar weer eens opzochten. En hoeveel plezier ze dan ook weer met elkaar konden hebben. Maar ook dan gebeurde het regelmatig dat hij zich door haar houding onzeker voelde. Waren er momenten waarop hij vanuit zijn ratio opgelucht was dat de relatie voorbij was, maar evengoed deden er zich momenten voor waarop hij weer vertederd werd door de manier waarop ze zich naar hem toe gedroeg. Wanneer zich dat voordeed moest hij zijn best doen om zich van haar af te schermen. Bang dat hij was dat zijn gevoelens weer zouden kunnen worden gekwetst. Als hij aan Michelle dacht en haar probeerde te typeren, kwamen woorden naar boven zoals grillig, onberekenbaar en wispelturig.

De telefoon maakte een eind aan zijn gedachten. De herinnering aan Michelle spatte als een zeepbel uiteen... Pats...! Het enige dat ontbrak waren de zeeprestjes die op zijn gezicht uiteen zouden zijn gespat.

Aan de andere kant van de lijn hoorde hij een bekende stem.

‘Je sliep toch nog niet?’ Het was Wim, een vriend van hem. Ondertussen keek Ruud op de wekker. Het was 23 uur. Wim belde wel vaker rond deze tijd. Hij was iemand die vaak laat van zijn werk thuis kwam en weer vroeg de deur uit ging. Wim leefde voor zijn werk en tijd voor een relatie had hij niet, laat staan de interesse om een gezin te stichten. Ze kenden elkaar al van de middelbare schooltijd. In die periode trokken ze regelmatig met elkaar op. Gingen samen uit en deelden ervaringen met meisjes met elkaar uit. Na de middelbare school waren ze elkaar een tijd kwijtgeraakt, omdat ze verschillende vervolgopleidingen volgden. En daarna was Ruud vrij snel getrouwd en had hij een gezin gekregen. Dit in tegenstelling tot Wim, die geen vaste relatie had en na het volgen van de opleiding bedrijfskunde een baan bij een bank accepteerde. Na een paar jaar waren ze elkaar bij toeval op een seminar tegengekomen en hadden ze de vriendschap weer opgepakt. Wim had zich in de loop van de jaren ontpopt tot een fanatieke vrijgezel, terwijl Ruud volop in zijn gezin meedraaide en daardoor ook veel verplichtingen had. Dat was dan ook de reden waarom ze elkaar nog maar sporadisch ontmoetten. Eens in de zoveel maanden belden ze elkaar op, meestal deed Wim dat, om te vragen hoe het ging. Die gesprekken duurden nooit lang en hadden als enig doel om eens met elkaar af te spreken. Meestal besloten ze dan om gezamenlijk naar een film te gaan. Als gevolg van drukte op het werk van Wim was het daar echter de laatste tijd niet meer van gekomen. Inderdaad belde hij nu om een afspraak te maken.

‘Ik stel voor om volgende week woensdagavond naar die nieuwe oorlogsfilm te gaan waar de recensies zo lovend

over zijn', stelde Wim voor. 'Met die ene acteur. Hoe heet hij ook alweer? Die met die onbetrouwbare kop. Lijkt je dat een goed idee?'

Ruud had geen flauw idee op wie Wim doelde, maar vond dat op dat moment van minder belang. 'Dat is goed en dan gaan we daarna gezellig bij Harry's wat drinken. Ik kan het alleen deze keer niet erg laat maken, omdat ik de volgende ochtend vroeg een andere afspraak heb die ik met geen mogelijkheid kan verzetten.'

Na nog even kort wat ervaringen te hebben uitgewisseld, beëindigden ze het gesprek. Ondanks het feit dat hij moe was, lukte het Ruud echter niet om snel de slaap te pakken. Het was 1 uur toen hij uiteindelijk in slaap viel.

2

ELLA

Het Gelderse Varen telde een kleine 17.000 inwoners. Midden in de Betuwe, gelegen tussen de rivieren de Waal aan de ene kant en de Neder-Rijn en de Lek aan de andere kant, stond het vooral bekend om zijn fruitteelt (peren, appels en kersen). In de zomermaanden trok het ook veel toeristen. Met dit doel stopte de middenstand veel geld in het organiseren van markten, braderieën en kleine festivals. Met een gemiddelde omzet in die periode van ruim een ton per jaar een goede reden om er alles aan te doen om de toeristen zich hier thuis te laten voelen.

Hier ziet op 13 juli 1970 Eleonora Gabriëlla Teulings (roepnaam Ella) het licht. Ze is de dochter van Johannes

Teulings (roepnaam Jos), onderwijzer op de plaatselijke basisschool Het Anker, en Petronella Maria Teulings-Wapenveld (roepnaam Petra). Als Jos op 24 jarige leeftijd de even oude Petra op een feestje van de plaatselijke fanfare band Ons Dorp ontmoet, blijkt al vrij snel dat Petra haar zinnen op Jos heeft gezet. Jos daarentegen, die nog lang niet toe is aan een vaste relatie en zich nog elk weekend en zo mogelijk ook daar tussenin volledig overgeeft aan feest- en drinkpartijen met vrienden die hij al vanaf zijn middelbare schooltijd kent en tussendoor menig jong vrouwspersoon het hof maakt, ziet dat echter nog lang niet zitten. Pas later zal hij erachter komen dat “het ongelukje”, waardoor hij zich verplicht voelde om met Petra te trouwen, achteraf het weldoordachte plan van Petra blijkt te zijn geweest om hem aan zich te binden.

Enmaal getrouwd met Petra en met het toekomstig ouderschap in het vooruitzicht blijkt de levenslustige Jos zich al vrij snel te ontpoppen als iemand die de nieuwe situatie accepteert en vanaf dat moment ook weinig initiatief meer zal ontwikkelen. Voor Petra de ideale man die genoeg neemt met structuur en regelmaat in het leven.

In dit gezin groeit de kleine Ella op. Ella is een bijzonder kind. Ze heeft een grote fantasie, die haar later regelmatig zal helpen om de harde wereld waarin zij leeft en waarin zij veel te verduren zal krijgen, te ontvluchten. Daarnaast is zij een kind dat al vrij snel aangeeft wat ze wel en niet wil. Dat is niet altijd gemakkelijk voor haar moeder en levert vaak conflicten tussen die twee op. Petra die, hoewel destijds besloten tot een zwangerschap, zich pas veel

later zal realiseren dat de reden voor die zwangerschap niets te maken heeft met het verlangen naar een kind. Dit besef zal haar er zelfs toe brengen om tijdens de zwangerschap pogingen te ondernemen om zich van de foetus te ontdoen, hetgeen niet zal lukken.

Als Ella op vierjarige leeftijd naar de basisschool gaat, breekt voor haar een nieuwe tijd aan. Na vanaf de geboorte te hebben geleefd in een gezin waarin ze al vanaf het begin voelde dat ze niet gewenst was, zal er vanaf dan een nieuwe dimensie aan haar ontwikkeling als jong mens worden toegevoegd. Haar zachtmoedige karakter en openheid naar anderen toe zullen ontwapenend werken en ervoor zorgen dat ze veel vrienden zal maken en geliefd zal zijn bij de leraren.

Vanaf het moment dat ze kan lezen, verslindt ze het ene na het andere boek. Het lezen biedt haar de mogelijkheid om uit haar eigen leven te ontsnappen en in de fantasie van het boek te stappen. Haar ouders begrijpen deze fascinatie voor lezen niet en nemen bovendien niet de moeite om zich open te stellen voor de interesses van hun kind.

Thuis, in een omgeving waarin alles wat ze vraagt teveel is, doet Ella haar uiterste best om de liefde van haar ouders te winnen. Ze spant zich extra in om het haar ouders naar de zin te maken, onder andere door veel tijd aan het huishouden te besteden en dure cadeaus voor hen te kopen. Hoewel ze geen echte hoge achting heeft voor haar vader, dit mede door de sullige manier waarop hij haar moeder in

alles volgt en nooit het lef opbrengt om haar in haar verzet tegen haar moeder te steunen, voelt ze toch de meeste genegenheid voor hem.

Als ze in de eerste klas van de middelbare school zit en bij een vriendinnetje logeert omdat haar ouders een weekend weg zijn, komen haar ouders om bij een auto-ongeluk. Haar tante, een zus van haar vader, die haar het droevige bericht vertelt, verbaast zich vanaf dat eerste moment over de gelatenheid waarmee dit meisje van twaalf het verlies van haar ouders ondergaat. Ze toont weinig tot geen emotie en accepteert de situatie vrijwel direct. Diezelfde tante besluit haar in haar gezin op te nemen. Zij is getrouwd en heeft zelf twee kinderen. Een dochter van de leeftijd van Ella, genaamd Wilma, en een vier jaar jongere zoon, genaamd Wouter. Bij haar tante Francine en oom Richard in Oosterbeek zal Ella voor het eerst de warmte van een gezin gaan ervaren. Beide ouders zullen een liefde voor haar ontwikkelen vergelijkbaar met de liefde voor hun eigen twee kinderen.

Ella gaat dat jaar op school gewoon over. Op het VWO haalt ze goede cijfers en doorloopt ze die jaren probleemloos. En terwijl iedereen van haar verwacht dat ze hierna zal doorstromen naar de universiteit verrast ze hen met haar keuze voor het onderwijs. Na de lerarenopleiding te hebben gevolgd, krijgt ze direct een baan op een basisschool dicht bij haar in de buurt.

Ze is dan 23 jaar. Al gauw blijkt haar keuze om voor het onderwijs op een basisschool te kiezen, een hele goede te

zijn. Ze is enthousiast en weet de kinderen in hun ontwikkeling te stimuleren. Ouders en collega's lopen met haar weg.

Ze is 36 jaar als ze op een onderwijs seminar Hans ontmoet. Ze krijgen een relatie en besluiten na drie jaar om samen te gaan wonen. Zeven jaar later gaan ze weer uit elkaar.